

Kopoldány 15. 3. 2019

Milí moji čitatelia!

V úvode svojho listu veľkých srdčne pozdravujem. Narodil som sa ako malé semienko. Semienko, ktoré veľor zavrhol na pole, kde som sa usadil. Zabouil som sa do zeme a začal som rásť.

Veľa rokov som rástol a rástol, až sa ko mňa stal veľký strom. Ražil som veľa gmerácií, prežil som asi 100 rokov, ražil som veľa ľudí, ktorí sa ku mne prichádzali rozprávať, ražil som veľa detí, ktorí sa okolo mňa maľovali, ražil som aj veľa mladých ľudí, ktorí ma prezerali či som zdravý, ale aj milých ľudí, ktorí ma prišli polievať, keď videli, že nemám čo piť. Toľko rokov na jednom mieste! Veľmi veľa vecí som ražil a aj som sa toho veľa naučil.

Ale prišli časy, keď mi listy začali spadávať, kôra sa začala odlupovať, konáre sa mi začali lámať, začal som cítiť, že som starý. Ľudia ma prestali polievať, deti sa hrali naďalej na počítačom, ale by po mne liekli. Bolo mi smutno. Bol som sám a cítil som, že čoskoro celý kňujem a kostane ko mňa iba prach.

Jedného krásneho dňa sa stal pád.

Prišli ku mne dobrí ľudia, ktorí odpilli môj starý kmeň. Najskôr som sa bál, že ma chcú hodiť do košťa, ale neurobili to. Vkali ma do veľkej budovy, kde ko mňa urobili nádhernú rozprávkovú knihu.

to starého škaredého stromu vyháľali niečo takého!
Neskôr ma tí ľudia kúpali do jedného čistého
obchodu plného kníh. Dlhú som bol vo výklade,
kde si ma ľudia prericali, čítali, listovali a roz-
mýšľali nado mnou. Páčilo sa mi to a mal som
pocit, že ma ľudia majú radi.

Kar, keď som si užíval domi vo výklade, sničku-
putva, prišiel ku mne malý chlapček.

Listoval si ma a čítal si. Myslim si, že som
sa mu páčil. Zavolať k sebe jednu veľmi
milú paniu, ktorá bola jeho maminka. Pečne
ju poprosil, či by si ma mohol kúpiť.

A tak mu maminka dala peniaze a kúpil si
ma. Nanečoho som niekomu páčil! Mal som
vlastného majiteľa. Chlapček si ma uložil do po-
ličky a každú večer mu maminka čítala k mo-
jich príbehov. U tohto chlapčeka som býval
veľmi dlho. Vyrostal som s ním a videl som,
ako pomaly dospieva. Keď bol starší, kačal sa
hrať s inými deťmi, ako s sničkou.

Už mu maminka nečítala rozprávky. Používal
nejaké šuple do ušú, ktoré ľudia používajú
slúchadlá. Povedal, že už nepotrebuje používať
rozprávky, že mu úplne stačí hudba.

Bol som veľmi smutný, že už ma nechce čítať.

Opäť som kačal starnúť. Prach sa kačal na
mne usádzať a stránky sa kačali rozpadáť.

Jeho maminka ma jedno ráno vzala a dala ma
do koša na papier. Bolo mi smutno.

Napríek všetkému som vedel, že kde sa jeden
príbeh končí, tam druhý začína.

Jedného dňa prišli smetári, odvezli ma do

papieru. Urobili zo mňa noviny. Bol som v me-
mom úžase. Taká informácia na jednom papieri.
No neveril som. Zniesli ma do novinového stán-
ku. Jedna milá pani si ma kúpila a odniesla
domov. Celý večer čítala a pila kofeínovú čoko-
ladu. Čítal som sa učelne. Ľudia boli múd-
rejší, keď vedeli všetko, čo sa v novinách na-
chádzalo. Raz si ma doniesla aj do svojej práce,
kde si ma čítalo veľa ľudí. Bol som dôležitý.

Ale keďže všetky pekné chvíle sa čas skončia,
tak aj táto. Informácie, ktoré sa nachádzali v mo-
jom obsahu, už každý vedel. Už to nebola nijaká
novinka, ani nič podobné. Už som bol kľúčový.
Keď si pani, u ktorej som doteraz býval, začala
upracovať svoju kanceláriu, hľadala ma. Chvilku
sa na mňa pozerala a nyperalo to, ako keby ma
niečím uvažovala. A nakoniec to urobila. Vyhodila
ma do koša na papieri.

Smútok tentokrát nebol taký veľký, lebo som vedel,
že ma čaká niečo iné. Čiže sa stalo to, čo mi-
nule. Ľudia ma robili a chystali sa ma premeniť
znovu na niečo iné. Myslel som si, že so mnou
urobia ďalšie noviny, ale nestalo sa tak.

Urobili zo mňa nádhernú farebnú kartičku.
Bolo ma nej napísané meno a priezvisko. Bolo to
úžasné. Poslali ma tomu pánovi, o ktorom sa
písalo na vizitke. Bol to veľmi dôležitý pán
a ja som bol hrdý, že mám práve jeho meno
napísané na sebe. Bol to veľmi knamý vedec,
ktorý vymyslel stroj času. Aj keď sa o tom písalo
v novinách, ja som tomu neveril.
Celý čas ma mal uloženie vo vrecku. Chodil som

s mím všade. Či už do práce, do restaurácie, do obchodu a všade inde. Videl som veľký jeho pokusy, a veľmi veľa som sa toho naučil.

Jedného dňa šiel do jednej ľavej miestnosti, kde sa nikdy nikto nemohol dostať. Zostal som bez slov. Ten stroj času existuje! Ja tomu nemôžem uveriť! Naordaj tam bol stroj času.

Ani neviem, ako ho mám opísať. Bola to veľká červená guľa s luxusnými dverami. Vyzeralo to ako dom, ale guľatý.

Keď práve vošiel dnu, ja som neveril. Veľko tlačidiel, veľko páčiek, gombíkov, svetla! Veľko bolo úžasné. Šiel som po tom, aby sme sa premiestnili.

Napukladli sme do budúcnosti. Chcel som vidieť, čo sa deje. A teraz to prišlo! Yadol si, tlačil gombík, zatlačol pákou a naučil čísto 2021.

Teraz sme sa prudko pokli dopredu. Šli sme tou najväčšou rýchlosťou na svet, až mi kle prišlo. Šli sme tak rýchlo, že som až písmenká skoro vyplul.

Teraz sme vystúpili zo stroja. Čitli sme sa v meste plnom odpadkov, ktoré sa váhali po zemi. Vo vrecku poletovali veľká a igelit. Niečo otravné! Bolo mi k toho kle! Nikde som nevidel ani kusok zelene. Veľko bolo také pochmúrne. Nechcel som sa na to ani pozerať.

Vošli sme do jedného z domov. Uvidel som malého chlapca s bledou tvárou, bez úsmevu a života v očiach. Bol očarený bielym svetlom z tabletu. Ľudia nevedeli, čo je kniha. Poznali len elektroniku. Ešteže sme sa čoskoro vrátili k tomu podivnému stroju a odcestovali naspäť

domov.

O týždeň neskôr sa v novinách objavili prvé články o prvej ceste do budúcnosti. Bol som hrdý, že som bol spoluúčastníkom prvej cesty časom, ale bol som aj veľmi smutný, keď som videl, čo nás čaká.

Odpovedoval som, že pán nie je v poslednom čase v poriadku. Videl som, že ho niečo trápi.

A tak jedného dňa vyhlásil ľuďom: „Keďže som bol v budúcnosti, viem, čo nás čaká.“

Čaká nás mesto bez ríbeľ a radosti. Mesto bez kelne a bez lásky k prírode. Minulosť sa síce medaľ zmenil, ale budúcnosť áno.

Ľudia, snažte sa chrániť a milovať miesto, kde žijete! Nech je tu stále miesto radosti, pokoja a lásky.

Všetci začali búrlivo klieškať a ja som si uvedomil, aké dôležité je milovať.

Ľudia opäť začali polievať stromy, začali sa mať navzájom radi a pomáhať si. Celý svet sa krásu zmenil.

Práve tejto mojej ceste - od semienka až som som si uvedomil, aké je dôležité byť tu a teraz a tvoriť si budúcnosť v prítomnom okamihu.

Všetkých nás ešte raz srdečne pozdravujem!

Papier ustupujúci časom